

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

13 март 2014 година(*)

„Преюдициално запитване — Митнически кодекс на Общността — Членове 243 и 245 — Регламент (ЕИО) № 2454/93 — Член 181a — Решение, подлежащо на обжалване — Допустимост на обжалване по съдебен ред без предварително обжалване по административен ред — Принцип на зачитане на правото на защита“

По съединени дела C-29/13 и C-30/13

с предмет две преюдициални запитвания на основание член 267 ДФЕС от Административен съд София-град (България) с определения от 4 януари 2013 г., постъпили в Съда на 21 януари 2013 г., в рамките на производства по дела

„Глобъл Транс Лоджистик“ ООД

срещу

Началник на Митница Столична,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: А. Tizzano, председател на състав, А. Borg Barthet (докладчик), Е. Levits, S. Rodin и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: М. Wathelet,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за „Глобъл Транс Лоджистик“ ООД, от М. Айдарова, адвокат
- за началника на Митница Столична, от Ст. Златков, в качеството на представител,
- за българското правителство, от Ел. Петранова и Д. Драмбозова, в качеството на представители,
- за испанското правителство, от М. García-Valdecasas Dorrego, в качеството на представител,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от G. Albenzio, avvocato dello Stato,

– за Европейската комисия, от L. Kerpenne, С. Петрова и В.-R. Killmann, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на членове 243 и 245 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), изменен с Регламент (ЕО) № 82/97 на Европейския парламент и на Съвета от 19 декември 1996 г. (ОВ L 17, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 9, стр. 250, наричан по-нататък „Митническият кодекс“), както и на член 181а, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92 (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО) № 3254/94 на Комисията от 19 декември 1994 г. (ОВ L 346, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 6, стр. 233, наричан по-нататък „Регламент № 2454/93“).

2 Запитванията са отправени в рамките на спор между „Глобъл Транс Лоджистик“ ООД (наричано по-нататък „Глобъл Транс Лоджистик“) и началника на Митница Столична по повод жалба, подадена от посоченото дружество за отмяна на две решения за установяване на нова митническа стойност на внесените от него стоки и за определяне на допълнително задължение за данък върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“).

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Член 4, точка 5 от Митническият кодекс гласи:

„За целите на настоящия кодекс се прилагат следните определения:

[...]

5) „Решение“ е всеки административен акт, издаден от митническите органи, отнасящ се до митническото законодателство, с който се извършва произнасяне по конкретен случай, като този акт има правни последици за едно или повече определени или определяеми лица; този термин включва, *inter alia*, обвързващата тарифна информация по смисъла на член 12“.

4 Съгласно член 6, параграф 3 от посочения кодекс:

„Решенията на митническите органи, издадени в писмена форма, с които се отхвърлят искания или са неблагоприятни за адресатите, трябва да бъдат мотивирани. Те трябва да посочват възможността за обжалване по член 243“.

5 Съгласно член 243 от този кодекс:

„1. Всяко лице може да обжалва решения на митническите органи, свързани с прилагането на митническото законодателство, които го засягат пряко и лично.

[...]

2. Правото на обжалване може да се упражни:

а) на първа фаза — пред митническите органи, определени за тази цел от държавите членки;

б) на втора фаза — пред независима инстанция, която може да бъде съдебен орган или еквивалентен специализиран орган в съответствие с действащите разпоредби в държавите членки“.

6 Член 245 от същия кодекс предвижда:

„Процедурата по обжалване се регламентира от държавите членки“.

7 Член 181а от Регламент № 2454/93 предвижда:

„1. Не се налага митническите органи да определят митническата стойност на внесените стоки въз основа на метода за оценяване на сделката, когато съобразно определената в параграф 2 процедура не са получили задоволителна информация или се съмняват основателно, че декларираните стойности представляват цялата платена или платима сума по реда на член 29 от Кодекса.

2. Когато митническите органи имат съмненията, описани в параграф 1, те могат да изискат допълнителна информация съобразно член 178, параграф 4. Когато съмненията продължават, митническите органи са длъжни, преди да вземат окончателно решение, да известят заинтересованото лице, в писмен вид, ако то желае, относно основанията за съмненията си, както и да му предоставят възможност за отговор. Окончателното решение и основанията за вземането му се съобщават в писмен вид на въпросното лице“.

Българското право

8 Член 211а от Закона за митниците (обн. ДВ, бр. 15 от 6 февруари 1998 г., наричан по-нататък „ЗМ“) гласи:

„Постановленията за принудително събиране на публични държавни вземания са индивидуални административни актове, които се издават от началника на митницата, в чийто район е възникнало неплатеното в срок задължение, с които се установяват митнически задължения и други публични вземания“.

9 Съгласно член 211е от ЗМ постановлението за принудително събиране може да се обжалва пред директора на Агенция „Митници“ в четиринадесетдневен срок от връчването му.

10 Член 220, параграф 1 от ЗМ предвижда:

„Всяко лице може да обжалва засягащи го решения на митническите органи по реда на Административнопроцесуалния кодекс“.

11 Член 148 от Административнопроцесуалния кодекс (обн. ДВ, бр. 30 от 11 април 2006 г.) гласи:

„Административният акт може да се оспори пред съда и без да е изчерпана възможността за оспорването му по административен ред, освен ако в този кодекс или в специален закон е предвидено друго“.

Споровете по главното производство и преюдициалните въпроси

12 Глобъл Транс Лоджистик подава две митнически декларации, съответно на 15 (дело С-30/10) и на 23 септември 2010 г. (дело С-29/13), за стоки с произход от Турция, внесени под митнически режим „свободно обращение — крайно потребление“.

13 Българските митнически органи извършват проверка на документите и стоките съгласно член 68 от Митническият кодекс. Поради съмнения дали декларираната стойност представлява реално платената или подлежаща на плащане цена, посочените митнически органи изземват мостри и изискват допълнителна информация от Глобъл Транс Лоджистик на основание член 178, параграф 4 и член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93. Глобъл Транс Лоджистик отговаря съответно на 15 (дело С-30/13) и на 23 септември 2010 г. (дело С-29/13), че не е в състояние да представи исканата информация, и посочва, че договорът за международна покупко-продажба предвижда отложено плащане на стоките.

14 С решение № 9600-0561/01.10.2010 (дело С-29/13) и решение № 9600-541/24.09.2010 (дело С-30/13) началникът на Митница Столична установява нова митническа стойност за част от стоките, която е определена на основание член 30, параграф 2, буква б) от Митническият кодекс. Въз основа на установената нова митническа стойност с посочените решения се определя допълнително задължение за ДДС в размер съответно на 3083,38 BGN (лева) и 2192,13 BGN (наричани по-нататък „спорните решения“).

15 В спорните решения изрично е посочено, че съгласно член 221 от Митническият кодекс Глобъл Транс Лоджистик е уведомено за размера на митническите задължения.

16 Глобъл Транс Лоджистик обжалва спорните решения направо пред запитващата юрисдикция — Административен съд София-град, без да е изчерпана възможността за предварително оспорване по административен ред пред началника на Митница Столична. Глобъл Транс Лоджистик поддържа, че митническата стойност е определена неправилно и че са допуснати процесуални нарушения, тъй като не е зачетено правото му на изслушване и представяне на възражения преди издаването на окончателното решение съгласно предвиденото в член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93.

17 Запитващата юрисдикция оставя двете жалби без разглеждане.

18 В двете определения, с които оставя жалбите без разглеждане, запитващата юрисдикция приема, че оспорването по административен ред е задължително, тъй като член 243 от Митническия кодекс предвижда два етапа на производството. Поради това тя постановява изпращането на преписката на началника на Митница Столична.

19 Върховният административен съд отменя посочените две определения и връща двете дела на запитващата юрисдикция с мотива, че оспорването по административен ред не е задължително в случая, тъй като член 243, параграф 2 от Митническия кодекс не намира приложение.

20 Като се позовава на национална съдебна практика, от която следва, че спорните решения не могат да се считат за окончателни актове, а са част от процедурата по издаване на постановление за принудително събиране на публични държавни вземания, запитващата юрисдикция отново оставя жалбите без разглеждане и квалифицира решенията като подготвителни актове, като ги счита за „уведомления“ по смисъла на член 221 от Митническия кодекс.

21 Върховният административен съд отменя посочените определения на запитващата юрисдикция с мотива, че тъй като със спорните решения се определя нова митническа стойност, те представляват решения по смисъла на член 4, точка 5 от Митническия кодекс и подлежат на съдебен контрол съгласно член 243, параграф 1 от същия кодекс. Върховният административен съд посочва също, че съдебната практика, на която се позовава запитващата юрисдикция, намира приложение само в хипотезата, когато въпросният акт представлява уведомление по смисъла на член 206 от ЗМ като част от процедурата по издаване на постановление за принудително събиране на публични държавни вземания.

22 Запитващата юрисдикция, на която двете дела отново са върнати от Върховния административен съд, има съмнения относно обхвата на членове 243 и 245 от Митническия кодекс. Всъщност посочената юрисдикция приема, че допустимостта на тези жалби и задължителният характер на оспорването по административен ред не следват категорично от текста на член 243 от Митническия кодекс. Определянето на подлежащия на обжалване акт в рамките на процедура по установяване и събиране на митническо задължение зависело от обхвата на процесуалната автономия на държавите членки съгласно член 245 от този кодекс.

23 Според запитващата юрисдикция в това отношение следва да се уточни дали спорните решения трябва да се считат за окончателни по смисъла на член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93, поради което представляват актове, които съгласно правото на Съюза подлежат на обжалване, или тези актове се уреждат от националното право и следва да се квалифицират като „мерки“ по смисъла на член 232, параграф 1, буква а) от Митническия кодекс.

24 При тези обстоятелства Административен съд София-град решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли от член 243, параграф 1 от [Митническия кодекс], тълкуван във връзка с член 245 от същия кодекс и принципите за правото на защита и за силата на

пресъдено нещо, че допуска национална правна уредба като тази по член 220 и член 211а от [ЗМ], според която на обжалване подлежи повече от едно решение на митнически орган, с което се установява допълнително митническо задължение с цел да се извърши последващото му събиране, в това число и когато при условията на главното производство е приложимо издаването на окончателно решение по смисъла на член 181а, параграф 2 от [Регламент № 2454/93] за установяване на това задължение?

2) Следва ли чл. 243, § 2 от [Митническият кодекс] относно упражняването на правото на обжалване, да се тълкува в смисъл, че не предвижда задължително оспорване по административен ред на окончателно решение по смисъла на чл. 181а, § 2 от [Регламент № 2454/93] като предпоставка за допустимост на съдебното производство?

3) Следва ли член 181а, параграф 2 от [Регламент № 2454/93] съобразно фактите по главното производство, да се тълкува в смисъл, че когато предвидената в същата разпоредба процедура не е спазена относно правото на изслушване и правото на възражения, то издаденото решение на митнически орган в нарушение на тези правила не представлява окончателно решение по смисъла на тази разпоредба, а само част от производството по издаването му? Алтернативно, следва ли същата разпоредба, при условията на главното производство, да се тълкува в смисъл, че издаденото при посочените нарушения на процедурата решение подлежи на контрол направо пред съда, който следва да разгледа жалбата по същество?

4) Следва ли член 181а, параграф 2 от [Регламент № 2454/93] съобразно фактите по главното производство и принципа за законност, да се тълкува в смисъл, че когато предвидената в същата разпоредба процедура не е спазена относно правото на изслушване и правото на възражения, то издаденото решение на митнически орган в нарушение на тези правила е нищожно поради допуснато съществено процесуално нарушение, равносилно на нарушение на съществено изискване за форма, чието неспазване води до нищожност на акта независимо от конкретните последици от нарушението, като съдът е длъжен да разгледа жалба срещу такъв акт, без да съобразява възможността да върне преписката на административния орган за законосъобразното завършване на производството?⁶⁴.

25 С определение на председателя на Съда от 8 март 2013 г. дело С-29/13 и дело С-30/13 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производство и на съдебното решение.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

26 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи, от една страна, дали решение като едно от разглежданите в главното производство с предмет установяване на нова митническа стойност на стоките на основание член 30, параграф 2, буква б) от Митническият кодекс с последица определянето на допълнително задължение за ДДС за декларатора представлява обжалваем акт по смисъла на член 243 от Митническият кодекс. От друга страна, запитващата юрисдикция иска да се установи дали с оглед на общите принципи за правото на защита и силата на пресъдено нещо член 245 от посочения кодекс допуска национална

правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда два отделни способа за оспорване на решенията на митническите органи.

27 Що се отнася, от една страна, до въпроса дали решение като едно от разглежданите в главното производство представлява обжалваем акт по смисъла на член 243 от Митническия кодекс, от тълкуването на член 243, параграф 1 във връзка с член 4, точка 5 от този кодекс следва, че всяко лице може да обжалва решения на митническите органи, свързани с прилагането на митническото законодателство, които го засягат пряко и лично.

28 Следва да се отбележи, че спорните решения са приети от началника на Митница Столична и техният предмет е установяване на нова митническа стойност на основание член 30, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс на първоначално декларираните от Глобъл Транс Лоджистик стоки с последица определянето на допълнително задължение за ДДС.

29 Следователно спорните решения имат отношение към прилагането на митническото законодателство и пораждат преки правни последици за Глобъл Транс Лоджистик, доколкото по силата на същите за българската държава възниква вземане за ДДС в тежест на дружеството.

30 Освен това от член 6, параграф 3 от Митническия кодекс следва, че решенията по прилагането на митническото законодателство, които са неблагоприятни за адресатите, трябва да посочват възможността за обжалване по член 243 от този кодекс.

31 От това следва, че спорните решения са подлежащи на обжалване актове по смисъла на член 243 от Митническия кодекс.

32 Що се отнася, от друга страна, до въпроса дали с оглед на общите принципи за правото на защита и силата на пресъдено нещо член 245 от Митническия кодекс допуска национална правна уредба като ЗМ, който предвижда два отделни способа за оспорване на решенията на митническите органи, следва да се припомни, че съгласно член 245 от този кодекс процедурата по обжалване се регламентира от държавите членки.

33 Съгласно постоянната практика на Съда при липсата на правна уредба на Съюза в тази област във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се посочат компетентните юрисдикции и да се определят процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които страните в процеса черпят от правото на Съюза, доколкото, от една страна, тези правила не са по-неблагоприятни от тези, които уреждат аналогични вътрешноправни съдебни производства (принцип на равностойност), и от друга страна, не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза (принцип на ефективност) (вж. по-специално Решение от 30 юни 2011 г. по дело Meilicke и др., C-262/09, Сборник, стр. I-5669, точка 55 и Решение от 18 октомври 2012 г. по дело Pelati, C-603/10, все още непубликувано в Сборника, точка 23).

34 Що се отнася до принципа на равностойност, следва да се отбележи, че във връзка с главните производства Съдът не разполага с никакви данни, които могат да

породят съмнение относно съвместимостта с този принцип на правна уредба като разглежданата в тези производства.

35 По отношение на принципа на ефективност от представената пред Съда преписка следва, от една страна, че съгласно член 220, параграф 1 от ЗМ във връзка с член 148 от Административнопроцесуалния кодекс длъжникът по публично държавно вземане може да оспори пред съда решение на митническите органи и без да е изчерпана възможността за оспорването му по административен ред, освен ако в Административнопроцесуалния кодекс или в специален закон е предвидено друго.

36 От друга страна, съгласно член 211 е от ЗМ длъжникът по публично държавно вземане разполага и с възможност да обжалва пред директора на Агенция „Митници“ постановлението за принудително събиране на публични държавни вземания, издадено на основание член 211а от същия закон, в четиринадесетдневен срок от връчването му.

37 От това следва, че длъжникът по публично държавно вземане има възможност да упражни правото си на защита в два различни етапа на митническото производство. Съществуването на тези два способа за оспорване на актове на митническите органи не прави невъзможно или прекомерно трудно прилагането на правото на Съюза.

38 Впрочем, що се отнася до зачитането на принципа на силата на пресъдено нещо, следва да се припомни, че редът и условията за прилагане на този принцип трябва да зачитат и принципите на равностойност и ефективност (вж. в този смисъл Решение от 3 септември 2009 г. по дело Fallimento Olimpiclub, C-2/08, Сборник, стр. I-7501, точка 24).

39 По отношение на главните производства, от една страна, принципът на равностойност е спазен, тъй като двата способа за обжалване, посочени в точки 35 и 36 от настоящото решение, намират приложение независимо от това дали предметът на спора е свързан с правото на Съюза или с националното право. От друга страна, спазването на принципа на ефективност е гарантирано, доколкото двата вида обжалване се отнасят до два административни акта, приети на различни етапи на митническото производство и различни по предмет и правно основание.

40 С оглед на гореизложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, от една страна, че решение като едно от разглежданите в главното производство, с предмет установяване на нова митническа стойност на стоките на основание член 30, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс с последица определянето на допълнително задължение за ДДС за декларатора, представлява обжалваем акт по смисъла на член 243 от Митническия кодекс. От друга страна, с оглед на общите принципи за правото на защита и силата на пресъдено нещо, член 245 от този кодекс допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда два отделни способа за оспорване на решенията на митническите органи, при положение че посоченото законодателство не нарушава нито принципа на равностойност, нито принципа на ефективност.

По втория въпрос

41 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 243 от Митническия кодекс обуславя допустимостта на съдебното

производство срещу решенията, приети на основание член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93, от изискването за предварително изчерпване на възможността за оспорване на тези решения по административен ред.

42 Съгласно член 243, параграф 2 от Митническия кодекс правото на обжалване може да се упражни на първа фаза — пред митническите органи, а на втора фаза — пред независима инстанция, която може да бъде съдебен орган.

43 Съдът вече се е произнесъл в Решение от 11 януари 2001 г. по дело *Kofisa Italia* (С-1/99, Recueil, стр. I-207, точка 36), че от текста на тази разпоредба не следва, че оспорването пред митническите органи е задължителна фаза, предхождаща обжалването пред независима инстанция.

44 В същото решение Съдът е посочил, че член 243 от този кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че националното право следва да определи дали икономическите оператори трябва да подадат жалба първо пред митническия орган, или могат да сезират направо независимия съдебен орган (Решение по дело *Kofisa Italia*, посочено по-горе, точка 43).

45 Следователно на втория въпрос следва да се отговори, че член 243 от Митническия кодекс не обуславя допустимостта на съдебното производство срещу решенията, приети на основание член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93, от изискването за предварително изчерпване на възможността за оспорване на тези решения по административен ред.

По третия въпрос

46 С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93 трябва се тълкува в смисъл, че при нарушаване на правото на изслушване и правото на възражения на заинтересованото лице решението, прието на основание на посочения член, може да се счита за окончателно и дали при това положение въпросното процесуално нарушение поражда право за заинтересованото лице да обжалва решението направо пред независим съдебен орган.

47 Член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93 предвижда, че ако митническите органи продължават да имат съмнения относно определянето на митническата стойност на стоките, митническите органи са длъжни, преди да вземат окончателно решение, да известят заинтересованото лице относно основанията за съмненията си, както и да му предоставят възможност за отговор. Окончателното решение и основанията за вземането му се съобщават в писмен вид на въпросното лице.

48 Макар посоченият член да предвижда задължение за митническите органи, преди да вземат окончателно решение, да известят заинтересованото лице относно основанията за съмненията си, както и да му предоставят възможност за отговор, все пак нарушаването на това задължение от страна на митническите органи не оказва влияние върху окончателния характер на решението, нито върху квалификацията на приетия на основание член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93 акт като решение. Действително, този акт, приет от митническите органи, при всички положения поражда правни последици за адресата си, тъй като с него се определя нова митническа стойност

на стоките и поради това представлява решение по смисъла на член 4, точка 5 от Митническия кодекс.

49 За сметка на това нарушаването на правото на изслушване на заинтересованото лице води до незаконосъобразност на посоченото решение, което може да бъде обжалвано направо пред независим съдебен орган, както следва от точка 45 от настоящото решение.

50 С оглед на гореизложените съображения на третия въпрос следва да се отговори, че член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93 трябва се тълкува в смисъл, че решение, прието на основание на посочения член, трябва да се счита за окончателно и подлежащо на обжалване направо пред независим съдебен орган дори когато е издадено в нарушение на правото на заинтересованото лице на изслушване и на възражения.

По четвъртия въпрос

51 С четвъртия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали нарушаването на правото на изслушване и на възражения на заинтересованото лице, предвидено в член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93, водещо до нищожност на приетото на основание същия член решение, задължава юрисдикцията, сезирана с жалбата срещу това решение, да разгледа жалбата, без да съобразява възможността да върне преписката на административния орган.

По допустимостта

52 Началникът на Митница Столична счита, че въпросът за евентуалната нищожност на спорните решения е хипотетичен, тъй като спорът по главните производства не е разгледан по същество. Този въпрос следователно бил недопустим.

53 В това отношение следва да се напомни, че според постоянната практика на Съда само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда (вж. Решение от 5 март 2009 г. по дело Апис-Христович, С-545/07, Сборник, стр. I-1627, точка 28 и цитираната съдебна практика).

54 Следователно, след като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на общностното право, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. Решение по дело Апис-Христович, посочено по-горе, точка 29 и цитираната съдебна практика).

55 В случая обаче Съдът трябва да даде на запитващата юрисдикция насоки за тълкуване на член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93, които да ѝ позволят да прецени съобразно правото на Съюза последиците от отмяната на решение поради нарушение на принципа на зачитане на правото на защита.

56 От посоченото следва, че преюдициалният въпрос е допустим.

По съществуването на спора

57 Следва да се припомни, че зачитането на правото на защита представлява основен принцип на правото на Съюза, който трябва да се прилага, когато административен орган възнамерява да приеме акт, увреждащ за лицето, към което е насочен (Решение от 18 декември 2008 г. по дело *Sopropé*, C-349/07, Сборник, стр. I-10369, точка 36). По силата на този принцип, изрично припомнен в член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93, лицата, адресати на решения, чиито интереси са осезаемо засегнати от тези решения, следва да имат възможност да представят по надлежен начин своето становище относно елементите, на които административният орган възнамерява да основе своето решение. За тази цел те трябва да разполагат с достатъчен срок (Решение по дело *Sopropé*, посочено по-горе, точка 37 и цитираната съдебна практика).

58 От една страна, от преписката, представена пред Съда от запитващата юрисдикция, е видно, че началникът на Митница Столична не е дал възможност на Глобъл Транс Лоджистик да бъде изслушано и да изложи своите възражения преди приемането на спорните решения. Поради това същите могат да бъдат отменени.

59 От друга страна, следва да се отбележи, че Митническият кодекс не съдържа разпоредба относно последиците от отмяната на „окончателно решение“ по смисъла на член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93 поради неспазване на принципа на зачитане на правото на защита.

60 При тези условия, предвид процесуалната автономия на държавите членки съгласно член 245 от Митническият кодекс, националният съд следва да определи тези последици с оглед на особените обстоятелства по делото и доколкото приетите във връзка с това мерки, от една страна, са от същия вид като мерките, които са в сила за физическите лица или предприятията в сходни положения, регулирани от националното право, и от друга страна, не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правото на защита, предоставено от правния ред на Съюза.

61 С оглед на гореизложеното на четвъртия въпрос следва да се отговори, че при нарушаване на правото на заинтересованото лице на изслушване и на възражения, предвидено в член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93, националният съд следва да определи с оглед на особеностите на делото, с което е сезиран, и в светлината на принципите на равностойност и ефективност дали, когато решението, прието в нарушение на принципа на зачитане на правото на защита, трябва да бъде отменено на това основание, е длъжен да разгледа жалбата срещу това решение, или може да съобрази възможността да върне преписката на компетентния административен орган.

По съдебните разноски

62 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) От една страна, решение като едно от разглежданите в главното производство, с предмет установяване на нова митническа стойност на стоките на основание член 30, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 82/97 на Европейския парламент и на Съвета от 19 декември 1996 г., с последица определянето на допълнително задължение за данък върху добавената стойност за декларатора, представлява обжалваем акт по смисъла на член 243 от посочения Регламент № 2913/92. От друга страна, с оглед на общите принципи за правото на защита и силата на пресъдено нещо, член 245 от същия Регламент № 2913/92 допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда два отделни способа за оспорване на решенията на митническите органи, при положение че посоченото законодателство не нарушава нито принципа на равностойност, нито принципа на ефективност.

2) Член 243 от Регламент № 2913/92 не обуславя допустимостта на съдебното производство срещу решенията, приети на основание член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93, изменен с Регламент № 3254/94, от изискването за предварително изчерпване на възможността за оспорване на тези решения по административен ред.

3) Член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93, изменен с Регламент № 3254/94, трябва се тълкува в смисъл, че решение, прието на основание на посочения член, трябва да се счита за окончателно и подлежащо на обжалване направо пред независим съдебен орган дори когато е издадено в нарушение на правото на заинтересованото лице на изслушване и на възражения.

4) При нарушаване на правото на заинтересованото лице на изслушване и на възражения, предвидено в член 181а, параграф 2 от Регламент № 2454/93, изменен с Регламент № 3254/94, националният съд следва да определи с оглед на особеностите на делото, с което е сезиран, и в светлината на принципите на равностойност и ефективност дали, когато решението, прието в нарушение на принципа на зачитане на правото на защита, трябва да бъде отменено на това основание, е длъжен да разгледа жалбата срещу това решение, или може да съобрази възможността да върне преписката на компетентния административен орган.

Подписи

* Език на производството: български.